

1.

מקסיקו. אפריל 2018, ניסן תשע"ח, 2:00 לאחר חצות

האזור ההררי היה שקט וקפוא, כיאה לשעת לילה זו. רכס הרים תלול ומעוגל חיפה על מישור רחב ידיים, שהדרך היחידה להגיע אליו היתה דרך הרווח הצר שהותירה נקודת מפגש בין שני הרים נישאים. על ראשו של אחד מההרים המקיפים את המישור ישב רוברטו והביט דרך כוונת הדרגונוב המשופר שלו, שמוקם בדיוק מקסימלי מול המטרה.

במרכז השטח החולי נבנתה אחוזה מפוארת, מוסתרת מעין כל, בה נהג לנפוש הסנאטור סטפן רודריגז מפעם לפעם. בכניסה לאחוזה חנה ג'יפ בעל מראה סתמי למדי, ויושביו - שלושה במספר - התארחו כעת בסלון ביתו של הסנאטור. רוברטו ידע שיש לו בדיוק דקה אחת מוקצבת לחיסול, מרגע שיצאו השלושה מפתח האחוזה, ועד שיצאו משטח ההרים. רודריגז יומת באופן מעורר הרתעה למדי וישמש מסר סמוי לאורחיו, שיפיצו אותו הלאה לשולחיהם.

הדבר ישרת היטב את האינטרסים של הסי. איי. אי.

בעוד מספר דקות ייצור איתו קשר מפקדו מהמטה, כדי לדווח לו על הזמן המדויק שבו מתעתדים האנשים לעזוב את הבית. רוברטו נותר מרוכז לחלוטין

במטרתו. אומנם למפקדיו יש מצלמות בתוך ביתו של הסנאטור, אך אף פעם אסור לסוכן ביון לסמוך על טכנולוגיה בלבד, וקל וחומר שמסוכן עוד יותר בעבורו להישאר שאנן בזמן מבצע.

השיבושים הכי גדולים מתרחשים בין רגע.

עשר דקות חלפו, ומכשיר הקשר שלו הבהב. האזור היה חסר קליטה, כנראה עוד סיבה שבשלה בחר סטפן לשהות במקום הזה. רק מכשור משוכלל שאבזר את האחווה כתוצאה ממעמדו הכלכלי של רודריגז ומכשור חדיש שנשא איתו רוברטו היו פעילים.

קולו הבס של מפקדו בקע ממכשיר הקשר. "אלפא, כאן קודקוד. הכל מוכן לביצוע?"

"כאן אלפא", השיב רוברטו, סוקר בריכוז את הנעשה בבית הסנאטור דרך משקפת האינפרה אדום שהרכיב. "הכל מוכן".

"בעוד כמה שניות מעכשיו השטח יהיה פנוי לחיסול".

האורחים נעמדו ולחצו ידיים בתורם לסנאטור. סטפן החל ללוות אותם ליציאה, פותח עבורם את הדלת העצומה באקט של כבוד. השלושה נכנסו לג'יפ, מתניעים. הסנאטור נחפז להיכנס חזרה לאחוזה, כמו מחפש להרגיש מוגן מאחורי הזוגית המשוריינת והכתלים המגוננים. חיוך קל עלה על שפתיו של רוברטו. הם לא יגנו עליך הפעם. הקליעים בעלי הקוטר העבה, בנוסף על ראשם המשונן, יוכלו לחדור בקלות דרך הזכוכית המשוריינת.

אצבעו העיקה על ההדק.

אולי היה זה הריכוז המוחלט בו היה שרוי שמנע ממנו להרגיש את הכאב החד שהתפשט ממוחו דרך עמוד השדרה ואז, בגלים, לכל חלקי גופו. כאשר הגיעה עוצמת הכאב לתודעתו כבר היה מאוחר מדי. רוברטו צנח על האדמה הלחה, מתפתל מכאבים, והכדור שנורה מבית הבליעה של רובה הצלפים החטיא את ראשו של הסנאטור בסנטימטר בודד.

רודריגז נבעת למראה הזוגית המתנפצת מול פניו ועוד יותר למראה הקליע ששרק ליד אוזנו, אך התעשת תוך שניות ומיהר להזעיק את מאבטחי האחווה בלחצן החירום.

“אלפא? אלפא!”

קול הגניחות המיוסרות של הסוכן בקע מבעד למכשיר הקשר, ולמפקד לא נותר אלא להמתין בחוסר אונים ולהבין שמהו גרוע מאוד קרה, ושיבש את כל התוכנית.

בת-ים. פברואר 2018, שבט תשע"ח, 22:00

רפאל נשק לגמרא והתרומם מעל הסטנדר באנחה. שעת הלימוד היומי הסתיימה, כמו שדברים טובים מסתיימים מהר. חיוך יגע עלה על פניו. אחרי שייגמר הכל - התכנונים, הלחצים הבלתי פוסקים מלמעלה להגיע לתוצאות ושעות העבודה הבלתי נגמרות, הוא מוכרח לבקר כאן יותר. מה היא בסך הכל שעת לימוד בודדת ביום?

הוא ארגן בחופזה את תיק הג'יימס בונד שלו, מניח את הגמרא לצד המסמכים, תוהה באותה הזדמנות לשם מה לקח איתו הביתה את התרשימים מהעבודה. הוא נעל את התיק בקודן המיועד לכך ויצא בצעדים איטיים מבית הכנסת. כמה בחורים עוד נותרו בו על אף שהמניין האחרון למעריב הסתיים מזמן. רפאל פסע בצעד מהורהר לעבר ההונדה אקורד שלו, שחנתה בסמוך לכניסה המוארת אך היתה מכוסה כולה בחושך הלילה.

תחושת נמלול חלפה בגופו שעה שהכניס את המפתחות לסוויץ, גורמת לשפתיו להתכווץ בחוסר נוחות. עינו סקרו בשימת לב את הרחוב החשוך והשקט. שקט מדי.

כצפוי, אף דבר לא היה מחשיד, ורפאל נלחם עם אצבעותיו המיוזעות כדי לסובב את המפתח. הרכב הותנע, גולש ברחוב סוקולוב. רפאל התנשם עמוקות כדי להרגיע את דפיקות ליבו המהירות. הרכב הגיע לסמטה חשוכה שאף מנורת

רחוב אקראית לא הטילה עליה את אורה. רפאל לא ידע אם להתייחס לחוש הסכנה שבו, או שזוהי תוצאה מולדת מהלחץ של העבודה בימים האחרונים. הוא שחרר גיחוך אירוני משהו. על מי אתה עובד?

הרחוב השמש גרם לו לשלוח את ידו אל נרתיק האקדח, רק ליתר ביטחון. הוא החוויר באחת.

"אל דאגה", צחקק קול עמוק מאחוריו, גורם לקצב פעימות ליבו להכפיל את מהירותו. מתכת קרה נצמדה לעורפו הקפוא. "אתה לא תצטרך את האקדח שלך. אלא אם תנסה להתחכם ולחשוב שאתה יכול לגבור עלינו".

רפאל נשם בכבדות. הרגע הזה הגיע, בסופו של דבר.

"לא אפגע בך כל עוד תבצע בדיוק מקסימלי את מה שאורה לך, ללא שום תנועה חשודה". הקול העמוק של האיש הפך מאיים. "ברור?"

רפאל התאמץ לבלוע את רוקו ולהשיב 'כן' יציב, עד כמה שאפשרו לו מיתרי קולו.

"יופי", האיש נשמע מרוצה, והנימה שבה דיבר העלתה ברפאל תחושת בחילה. "בתור התחלה, תעצור בצד ותפתח את מנעול התיק שלך".

רעם החריד את השמיים. טיפות גשם החלו לנטוף ארצה ולכסות באדים את חלונות הרכב.

הלילה היה כעת אפל מתמיד.

ישראל

ההודעה שהבהבה באדום על גבי המסך משכה את תשומת ליבה. עור פניה הלך והחוויר עם כל מילה נוספת שקראו עיניה. היא נשכה את קצה שפתה והתרוממה באיטיות מחושבת מעל גבי הכיסא המשרדי. לא יכול להיות. זה פשוט לא יכול להיות!

אבל ההודעה היתה מוחשית, כמו גם דפיקות ליבה המהירות. היא יצאה מדלת משרדה בצעדים החלטיים, הבעת פניה חתומה. בחדר השירות נפטרה מחלוק המנתחים ונכנסה למערכת בגדים פשוטה למראה, ומשם פנתה לרדת אל קומת הקרקע דרך חדר המדרגות. איש לא יזהה אותה ללא התלבושת שלה כפרופסור. וגם אם מישוהו יכול היה לעשות זאת, הרי שהמעבר בחדר המדרגות השומם כמעט תדיר ירחיק את האפשרות הזו מלהתרחש.

כמה מטרים סמוך לבית החולים היא נכנסה בצעדים זהירים לתוך תא הטלפון הציבורי, לא לפני שוודאה שאיש אינו צופה במעשיה. אצבעותיה לפתו את גוף המכשיר המיושן בחוזקה שעה שחזר הצליל המונוטוני על עצמו בפעם השלישית. בצלצול הרביעי הורמה האפרכסת בצד השני. קול נשי ענה; "הלו?" מיד כשזוהה קולה התחלף הדובר מעבר לקו. תוך שניות. כאילו הם ידעו שמשוהו קרה.

"הוא נחטף", לחשה בקול רועד ללא הקדמות מיותרות. "הוא שלח עכשיו הודעת חירום".

האיש מעבר לקו נאלם דום. מגיב בדיוק כמוה לפני כמה דקות. "משהו השתבש", הוא לחש בקולו העמוק, המחושב. "והוא ידע את זה מבעוד מועד".

"שניידע את שחר?"

"אני מניח שהוא כבר יודע".

מטה המוסד

"שחר?"

הרמס"ד הרים את עיניו אל צחי, סגנו, כשסימן שאלה על פניו. "מה כל כך דחוף?"

"יש חדשות רעות, וחדשות רעות מאוד. במה להתחיל?"

שחר עצר את חיוכו לשמע הנימה הפסימית שהתגנבה לקולו של צחי. "תתחיל במה שדחוף יותר".

"המדען מויאל נרצח לפני כמה שעות בתאונת פגע וברח".

גבותיו של הרמס"ד התכווצו זו אל זו. "על סמך מה אתה קובע שזה היה רצח?" "על פניו נראה ש-" פתח צחי, ואז עצר ונענע בראשו, טופח בידו על מצחו. "אתה צודק, שחר! מיד אשלח לשם צוות". הבעה מהורהרת עלתה על פניו, אות לגלגלי מוחו הפועלים במהירות. "אם זו היתה חטיפה במסווה של רצח, החוטפים בטח לא הספיקו עדיין להתרחק. נצווה לסגור את כל הטיסות והנמלים ונקפיץ צוותות של השב"כ לכל דרכי היציאה מהארץ".

"צחי! קולו של שחר השיג אותו כשעמד על פתח היציאה מהמשרד. "מה בדבר החדשות השניות?"

"הרעות?" צחי הסתובב ופסע כמה פסיעות קדימה. "החבר'ה מנביעות קלטו עכשיו שדר מ'הכריש'. שיין בליני על הכוונת של אלו שהיו אחראיים להעלמתו של מויאל. הבנתי שזה עניין של שעות".

שחר כמעט ופלט אנחה. "צרו קשר עם הסוכן טל. מסרו לו שיעזוב הכל בפקודה ויאבטח את ההאקר² הצעיר עד להודעה חדשה. הוא הסוכן הקרוב ביותר שיש לי שם ושאוכל לסמוך עליו".

צחי אפילו לא אישר. הוא יצא במהירות מהמשרד ופנה לבצע את הפקודות במהירות האפשרית.

אחרי הכל, במבצעים חובקי עולם לשניות יש הערך הרב ביותר.

1. נביעות - אגף במוסד האחראי על השגת מידע באמצעים אלקטרוניים.

2. האקר - אדם המסוגל לפרוץ למחשבים. למרות שבמקור המושג יועד לפורצים החוקיים, הוא מזוהה ביומיום בעיקר במובן השלילי.